

AARDSTRALEN

Aardlijnen en netwerken

Johnny VAN BAVEGEM

De electrostatische belasting ofwel electrosmog wordt meestal veroorzaakt door de aanwezigheid van elektriciteitsleidingen en elektrische apparatuur in de woning.

Trillings- of geopathogene belasting kan men opdelen in 2 categorieën:

De natuurlijke straling komt vanuit de aarde en vroeger noemde me deze ook aardstralen. Door de eeuwen heen heeft men dit meer en meer gaan onderzoeken en men kwam tot de ontdekkingen van verschillende aardnetten. De technische straling is naast deze natuurlijke geopathogene belasting ook nog een vorm van belasting die het gevolg is van energie afkomstig van bijvoorbeeld radarinstallaties en gsm-zendmasten. Deze energieën zijn praktisch op dezelfde manier meetbaar als de natuurlijke, en zijn eveneens te neutraliseren om een gezonder en prettiger leefklimaat tot stand te brengen.

Wateraders

Een waterader is een laag van water in de grond die kan stromen maar dat is niet noodzakelijk. Ze kunnen ontstaan op een plek doordat ze ruimte vinden of doordat er een verandering in de bodem heeft plaatsgevonden.

Een stromende waterader ontstaat doordat regenwater door de oppervlakte naar een ondoordringbare grondlaag doordringt. Een waterader is geen kanaal of buis, maar een vrij dun laagje water dat elektromagnetische velden vormt, die zich uiten in vrij smalle straling van binnen in de aarde naar buiten toe. Wateraders verschillen naar breedte, debiet, kracht en diepte. Hoe dieper de waterader, hoe groter het stralingsveld aan de oppervlakte,

omdat de stralingen door verscheidene breukvlakken heen moeten, waarbij men schuine vectoren krijgt. Wateraders op zich zijn niet ziekteverwekkend, maar ze nemen onderweg wel allerlei frequenties of gassen (radongas) mee.

Breuken

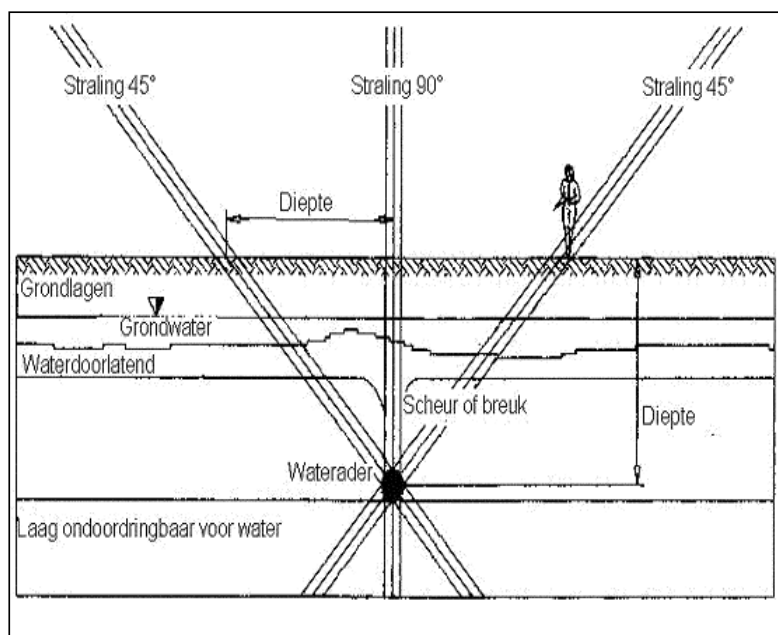
Ook scheuren en breuken in de aardkorst, hebben hun frequenties. Kloven in rotsen kunnen kilometers lang zijn en verschillende frequenties met zich meenemen die ze tijdens de verschuiving hebben opgevangen.

Tellurische netten

In de aardbol wrijft de diepe magmalaag tegen de aardkorst en dit veroorzaakt elektromagnetische velden die aan de oppervlakte verschijnen. Deze netten zijn als het ware te vergelijken met visnetten die over de aarde lopen met rechthoekige of vierkantige mazen. Er zijn zo'n 25-tal netten bekend, waarvan er vier een invloed kunnen hebben op de gezondheid.

Schumann-resonantie

De Schumann-resonantie of de hartfrequentie van de aarde is de trilling van een elektromagnetisch veld tussen het aardoppervlak en de onderkant van de ionosfeer, de bovenste luchtlag. De voornaamste en basisfrequentie van de Schumann-resonantie bedraagt 7,83 Hertz (impulsen per seconde). Mens, plant en dier stemmen zich af op de Schumann-basisfrequentie. Hoe planten, bacteriën en schimmels dit doen (als ze het doen) is niet bekend. Het

electromagnetisch veld van iedere levende cel zal zonder meer beïnvloed worden door de Schumann-resonantie. Deze wordt op zijn beurt in stand gehouden door de elektrische ontladingen die wereldwijd plaatsvinden in onweersbuien. Onweersbuien hebben een belangrijke rol gespeeld bij het ontstaan van leven op Aarde. Ze slaan het electromagnetisch veld van de Aarde aan als een snaar, waardoor de Schumann-resonantie in stricte zin niet echt een resonantie is, want onweer is geen continu trilling maar vormt als het ware met iedere bliksem een kortstondige "dreun" tegen dit veld. De Schumann-resonantie is het sterkst als er veel onweersbuien zijn in de aardatmosfeer.

De NASA was geïnteresseerd in deze materie. De astronauten die in de ruimte verbleven bleken snel vermoeid en gedesoriënteerd te raken.

Na installatie van een apparaat dat kunstmatig deze golven opwekten, bleken de astronauten gezond en wel terug te keren. Het leger gebruikte deze Schumann-resonantie als een belangrijke referentie voor het bepalen van de tijd en lengte van een dag. Op het moment zit deze Schumann-resonantie al boven de 13 pulsen per seconde.

Leylijnen

Leylijnen zijn banen van energie die door het landschap stromen. De kruispunten van deze lijnen worden leycentra genoemd. Vaak treft men op de plaats waar verschillende lijnen elkaar kruisen een kerk of oud heiligdom aan. Bijvoorbeeld de Sint-Michaëlslijn in Engeland en de Belinuslijn in België.

Leylijnen en andere lijnen van de netwerken zijn rechte paden, kaarsrechte wegen van energie. Ze kruisen plekken waar kerken zijn gebouwd (met name die van voor 1300) of waar er (in vroegere tijden) een oud heiligdom was. Vroeger wisten de mensen al dat er op die plekken iets bijzonders aan de hand was.

In de tijd dat de hunebedden en de grafheuvels werden gecreëerd was men al bekend met deze energieën. De bouw van een hunebed

heeft nooit als oorspronkelijk doel gehad om doden in te begraven, maar om deze energieën te vereren. In latere periodes werden grafheuvels opgeworpen, toen was men nog steeds bekend met de energieën.

De verandering ten opzichte van de hunebedden was dat er nu wel mensen in begraven werden, de plek werd ook vereerd.

De kennis van de hunebedbouw kwam vanuit Engeland, hier werd er al langer gewerkt met grote megalieten die geplaatst werden op leycentra. Denk maar eens aan Stonehenge en Avebury en al die andere megalithische monumenten die in met name het zuidelijk deel van Engeland staan verspreid.

In latere perioden waren de energieën nog steeds bekend, de Romeinen legden hun wegen op deze kaarsrechte leylijnen. Dit deden ze vanwege de energie van de leylijn, de soldaten moesten lange marsen lopen. Door de energie van de leylijnen werden ze minder gauw moe en konden ze grotere stukken afleggen.

In die tijd werden de kapellen en kerkjes al op leycentra gebouwd. In nog latere periodes werden er houten burchten gebouwd op leycentra, deze plekken werden hier speciaal voor uitgekozen. Tot zeker in de late middeleeuwen werden kathedralen, kerken en kapellen nog steeds bewust op de leycentra geplaatst.

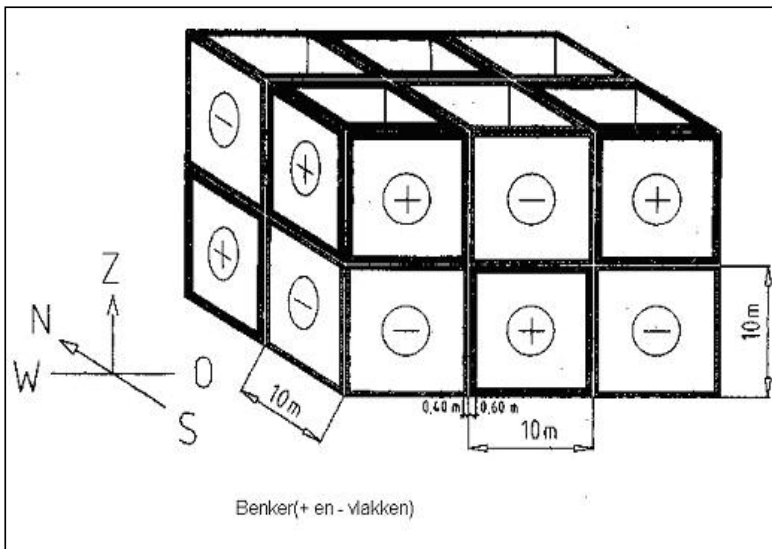
Omstreeks 1350 zou de toenmalige paus het verboden hebben om nog langer kerken op deze centra te plaatsen, voorheen was dat verplicht. Niet alle kerken, maar vele hierna werden nog steeds geplaatst op een leycentrum.

Bij het kiezen van een locatie voor een kerk werd er niet alleen gekeken naar het leycentrum dat onder het altaar en de toren kwamen te liggen, maar ook werd er bijvoorbeeld gekeken of er op de plek waar de kerkgangers de hostie kregen geen waterader of aardstraallijn aanwezig waren. Door deze twee energieën voelden veel mensen het zwaar worden in de benen, op die plek moesten ze knielen, ontzag hebben voor het heilige.

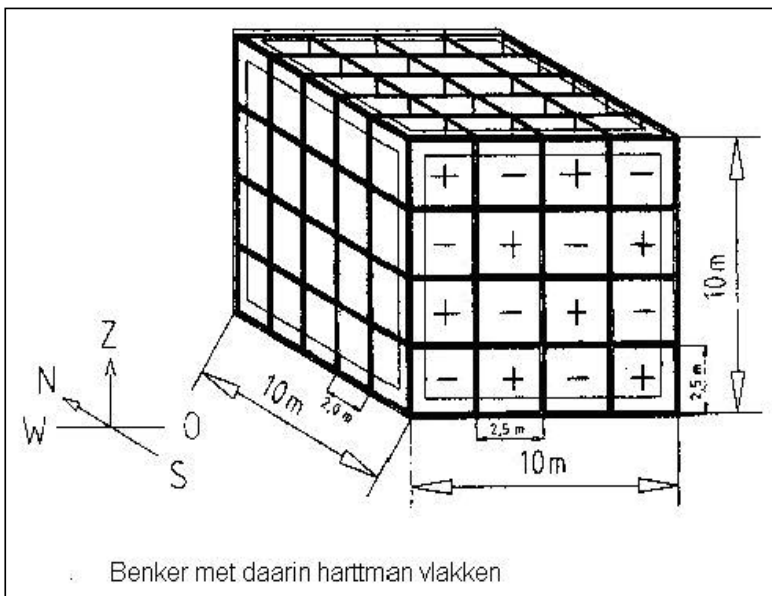

Benker-net of dubbele zones

Het Benker-net werd genoemd naar de Duitse onderzoeker Anton Benker.

Dit is een kubusvormig systeem waarin zich 4 tot 5 Hartmann-vlakken bevinden (10 m x 10 m x 10 m). De breedte van de dubbele lijn is ongeveer 2 keer de breedte van de Hartmann-lijn (dus 40 tot 60 cm).

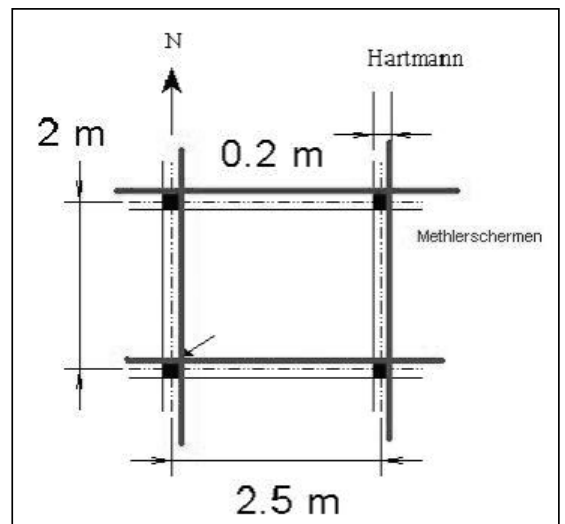
Hartmann-net

Ernst Hartmann was de ontdekker van de globale velden of het universele veld. Men dacht

dat het de hele planeet bedekte en het werd gezien als een tellurisch veld.

Op neutraal gebied heeft het de volgende karakteristieken:

- Noord-Zuid en Oost-West gerichte lijnen met een breedte van 21cm.
- Zij hadden de volgende afmetingen:
 - 2 m in de Noord-zuid richting
 - 2,50 m in Oost-West richting
- Deze vierkanten kunnen gedeformeerd worden door de aanwezigheid van bergen en dergelijke.
- Het ligt vertikaal op de aarde dus niet schuin.

Alles wat over dit net bekend was, is dat het gericht was in een bepaalde richting en dat het zich herhaalt.

Men beschrijft dit net ook wel eens met Chinese termen zoals Yin en Yang. Het Yin (Noord-Zuid) wordt geassocieerd met de koude energie die zeer traag loopt en correspondeert met winterkwaaltjes, kramp, reuma, enz. De Yang (Oost-West) is warm, droogt, en loopt zeer snel.

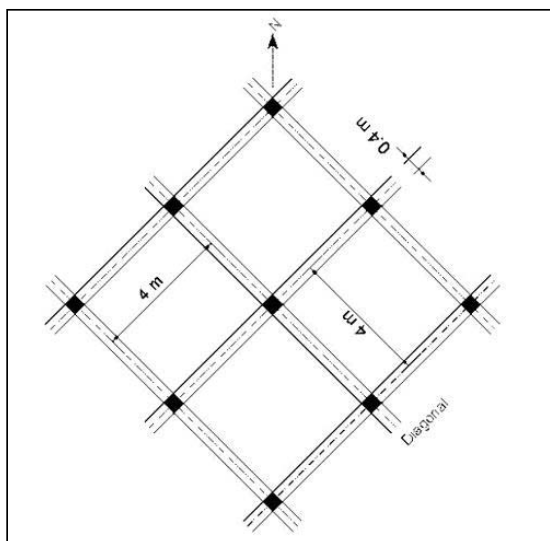
Curry-net

De basis heeft de volgende karakteristieken:

- Noord-Oost, Zuid-West gerichte lijnen op Zuid-Oost, Noord-West gerichte lijnen met een breedte van +/- 40 cm.

- De vlakken hebben de afmetingen van 4 op 4 meter.
- De lijnen staan loodrecht op de aarde.

Witmann-net

Het diagonaal net gevormd door het Witmann-net heeft de volgende afmetingen:

- Tussen 3 m en 16 m in Zuid-West en Noord-Oost richtingen.
- Het staat schuin op de aarde onder een hoek van 12,5 graden.
- Het kan gedefformeerd zijn.

bron: "De Nieuwe Aarde - De plaats om het verleden los te laten" door Hans De Waard.